

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносять:
 на цілий рік 10 зр. — кр.
 на чверть року 2 „ 50 „
 місячно „ „ 85 „
 для заграниччя 15 рублів або 24 франків.
 Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горювіца в Чернівцях, ул. Головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дошпеш адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

По виборах до галицького сойму.

(Допись зі Львова.)

(Конець.)

Говоримо тут загально, не маємо тут на мисли ніякої осібної партії. Адже будуть в новім соймі засідати між рускими й польскими послами люди, що — так бодай здає ся — мають зовсім „вільні“ руки, будуть же засідати й послы радикальні, пп. Окуневский, Новаковский, Остапчук. Ми поклали п. Окуневського на першій місци, бо він чоловік інтелігентний, адвокат, та ще й бувшии посол. У всіх справах селянських повинні-б наших послів поперти ма зурські послы селяни. Можна-б жалувати, що з між т. зв. опозиційних народовців не перейшов др. Олесницький. Вправді кандидат сей брав деяку участь в т. зв. „консолідації“ наших „партий“, а навіть заключив формальну угоду з місцевими „твердими“, а се в ніякій мірі не могло бути користне для его будучої посольської діяльності, але він мабуть таки надто живий і розумний чоловік, щоб поза „опозицією“, „консолідацією“ та безперечним особистим антагонізмом понехав або легковажив яку-небудь з пильних та важних чи краєвих чи народних справ. По нашій думці він виробить ся і у него в будучність. Тим більше буде тепер обовязком таких „незасимих“ наро-

довців, як др. Олесницький, др. Корнило Чайківский, і взагалі всіх тих між ними, що у них або не зовсім ще затратилось, або обудить ся чуте для правдивих задач реалізації політики, під теперішню хвилину, щоб всі они поза соймом не тільки піддержали акцію послів, але також, коли-б треба в сїм чи другім напрямі й с а м і таку акцію започали.

Такий самий обовязок займитись щиро людским рухом мають, розумієсь, і ті послы, що вибрані за згодою головного комітету й правительства. Того мусить домагати ся від них рішучо й само правительств о. При попередних виборах перевели селяни своїх 5 послів, тепер перевели в-трое більше, а се не може бути рівнодушне для правительства. Давнійше більше локальний, обхопив рух селянський тепер цілу західну Галичину, від Кракова, Бялої, Живця — по Перемишль, проявивсь і у східній Галичині, хоч — дякуючи спокійній і поважній, високо-культурній, нехай що й м'яккій трохи вдачі нашого народу — проявивсь у східній Галичині не так різко. Ще одні такі вибори, а можуть пригадаться роки 60-ті, коли-то в соймі засідало також значне число мазурских і руских селян, тільки що тоді були ті селяни вибрані за згодою правительства. Можуть пригадаться і роки 40-ві, хоч і тут буде та ріжниця, що й тоді селяни були в руках правительства. Прав-

да, десятки літ не минули дармо, події 1846-ого року тепер можливі, але розлад між інтелігенцією а селянством був би все таки погубний. Між послами вибраними за згодою правительства 2 люди сьвітлі і щирі, і що-йно покажеть ся, чи люди сї будуть безучастно приглядатись діяльності сойму, чи будуть так зовсім сліпо потакувати правительству а „противитись“ акції послів „независимих“, чи може они не тільки самі возмуть многі справи в свої руки, а започаті другими щиро й рішучо попруть. Адже при попередних виборах до сойму і при послідних виборах до ради державної були послы Романчук, Телішевский і др. вибрані не то за згодою, але й за волею правительства; та чи не стались сї послы опісля „опозиційними“? Коли-б тільки ся опозиция була проявилась ділами, працею над важними краєвими чи державними, національними чи економічними справами, а не фразами та — особистою злобою, та ще хйба всякими консолидаційними „штучками“!

В інтересі всіх послів власнім, і в інтересі краю й держави лежить, щоб они розвинули всесторонну живу діяльність. Діяльність така усуне упередження і злобу, успокоїть так люд як і інтелігенцію, а здемаскує тих, що тільки з зависти нападали ся на других та в особистих цілях добивали ся мандатів.

2) РЕКРУТ.

—o—

(Етнографічний парис.)

(Далше.)

Так нарикає новобранець і грозить вийти. І справді міг паробок мати жаль до нього, если той поступив собі самовільно. Але-ж з другого боку була така біда, що як сам не дав ся зловити, то его батька в тюрму брали. Є одно оповідане про се, як батько терпів за сина, що утік. Давне то оповідане вершами, десь ще вперед 1848 р., записане в Шешорах коло Косова, дуже цікаве: З Коломиї прислано карти написані до села Ясінного. Стали їх мандатори читати, а в тих картах написано: „некрута давати!“ Зібрав мандатор ровту, взяв собі гайдука і — ось івив Проця Туманюка. Звязали его і повезли до Львова. Там ему дуже владували ся „Німці“, відобрали до „старшої міри“, обетригли, дали кафтанок, черевики — і загнали „до муру“. А він, дивись, утік ввідтам. Розтрутив варту, дав ногам знати і за „дві-три години“ був дома. Переночував ніч, переднував днину і виніс ся з хати. Та впали через се Туманюки в велику провину. Впало на них за се „кежке здекуційство“. Два кінні жовняри прийшли у село рабувати, а вмісто Проця імили его батька, Тумана старого. Пригнали его до Кутів і прикували ланцюхом до лави. Де не вьялинь его сини, прийшли батька чи ратувати, чи відвідати — не знати. А

він їм радить: „Та втікайте в полонину зимку зимувати!“ Послухали они его, пішли.

Тут оповідане стає неясним, очевидно пісню недокладно знав співак. Отже сказано там, що сини зимували і лігували в полонині, підмовили собі Марисеньку, щоб з ними жила, та надіялись, що Семен Фотюк позичить їм сорок талярів. Одні дрова рубали, другі ватрукляли, а Семена Фотюка (що мабуть справді позичив їм гроший) післали по воду.

Ой схилив ся Семен Фотюк з кітла воду шити, А як стрілив, розбив голов конец пістолети... Куле ремінь проломил, ой в груди ся сперла...

Як се стало ся, чи Фотюк придавив схиляючи ся пістоля, чи нароком стрілив, чи то він згинув, чо хто иньший — годі дізнати ся з запутаного кінця сего оповіданя, котрий уже мабуть веть другою піснею. Також не знати, що сталось зі старим Туманом.

Однакож на кождий случай бачимо з сеї пісні, що батько мусів покутувати за сина-новобранця. А треба признати, що сьмілого мав сина.

Ту саму пригоду оповідає трохи инакше другий варіант, записаний в тімже селі, що й перший т. є. в Шешорах коло Косова. Остеріг хтось Юрчка Довганюка, що в Ясенові ловлять. Утік він в полонину тай там его припала тяжка зима. А тимчасом „пани і уряди“ збили ровту і пішли у Сліпанки Юрчка шукати. Але его не нашли і не імили, а лиш намість него „Довгана а Довганихов в фурдигу забили“. — Як се дальше склалось, знову певно не знати. Мабуть се лише Довгана узя-

ли в фурдигу (як се веть і в першій варіанті) а матери не брали. Юрчкови стало мабуть жаль батька і він вернув, щоб дати ся взяти до войска. — Бо дальше сказано вже ясно в пісні, що Довганючка стрітила сина по дорозі, покликкала его до хати, дає ему сорочку перебрати ся, а він не хоче брати: „Та однако — каже — паніматко, у ці погибати“. Потім привели его перед „пана“ (сендзього), а пан аж здивував ся.

Де ти, Юрку Довганюку, такий улпекав си? А він ему:

„Не дивуйте, пане сендзьо, плекали ме вівці“. —

Стали пани тай думають, якої се віри, Та вдарили в Коломиї до вишної міри.

Стали пани тай думають: Буде старший жовнер.

Видко, що ся пригода добре врилась в память Шешорівцям, коли співвають о ній по кількадесятьох літах. І лише для так давного часу они вже дрібниць докладно не знають, як се склалось, а у однім своїм селі співвають о сїм в двоякий спосіб.

Такої то долі доводилось зазнавати в першій половині 19. віку і новобранцям і родині їх. Утечи не все удало ся тай жалко було виставляти родину на клопоти. Оставатись в селі і старатись зискати ласку панів — також рідко коли оплатилось. В пісні виразно сказано, що паробки панів би не слухали, як би їм ті не вязали ливами рук та не відвозили до бранки. Та звістно, яка паньска ласка. Годили

Правительство глядає людий: Ему зо-
всім не милійші Савчак або Окуневский,
як Одесницький; правительство глядає
людий не тільки таких, щоб само могло
мати до них довіріє, але щоб могло че-
рез них вплинути на суспільність і на-
рід. Вибирає правительство людий, яких
може й має до вибору, попирає сих лю-
дий, а деякі з них, як на се вказує їх
одноголосний вибір, уміли собі навіть
приеднати досить загальне признане, бо-
дай в власнім повіті. Коли-ж причина
недовірія лежить в зависти, злоби й осо-
бистих амбіціях, то на се одинока рада
— жива й хосенна діяльність. Чей з ча-
сом прояснить ся, які то ціли мали й
мають деякі наші консолідатори, чи
справді справи народні їх так зворушу-
вали, чи що иньшого; прояснить ся з
часом, що деяких з тих консолідаторів
користь народна на ділі обходила може
менше торічного снігу.

Розумієсь і се, що рухом людювим
повинні займитись і польські послы.
Що-до польських послів, то многі з них
заступають рускі повіти, а од-
дин — признаєсь навіть до Русинів і
був поручений головним комітетом (Тиш-
ковский). Дивне то диво, що треба аж
виемки, щоб чоловік з руского роду, за-
ступник руского народа „признававсь“
до свого руского походження. Гово-
рять, що ки. Сапіга посередно сам при-
чинивсь до вибору свого контр-кандидата
селянина, та що він, і взагалі родина

Сапігів не забуває свого руского походже-
ня. Може бути, що за приміром Тишков-
ских, Сапігів, Федоровичів — удасть ся
новим нашим послам притягнути потом-
ків нашої шляхти хоть вчасти до народ-
ної справи, та хоть вчасти усунути сю
давню застарілу аномалію. Вольному во-
ля, а хто не хоче — то гірше як не мо-
же; може бути, що се не удасть ся і
плакати через те ми не будемо. Але па-
мятати про те повинні наші нові послы,
они-ж вибрані під окликом згоди,
а найменший успіх в сїм ділі уратував
би для нас не тільки частину народного
майна, але причинивсь би також дуже
до злагодження у нас народних і суспіль-
них ріжниць та до правдивої консолі-
дації.

Витаємо наших послів, всіх без ви-
емки, щирим „щастя Боже“! А розпачти
ні-трохи не маємо причини: наш нарід
при виборах держав ся добре, щоб
тільки послы оправдали его надії. І та
користь теж безперечна: чи опозиційні,
чи угодіві політики, в соймі чи поза
соймом, зискають нині більше довіріє
публики, то все-ж всі ті політики,
о скільки з ними справді числитись
можна й треба, стоять нині уже на
чисто народнім ґрунті.

Допись „Буковини“.

З Тернополя.

(Тернопільці бавлять ся. — Селянське аматорське
представлене театральне — виступ селян з Ток
в Тернополі. — Загальні збори тернопільської
філії „Просвіти“.)

Здавало ся, що по виборах заляже Терно-
піль тяжкий сум та що Тернопільці, мов ті жи-
ди на ріках вавилонських, сидуть та стануть
плакати! Ілаксива вдача Русинів знача чейже

загально! Але Русини плачуть, коли мале лихо,
а лучить ся більше, так тоді немов у розпуці
вдарять лихом об землю та грімко крикнуть:
„Дови будем сумовати?!“ Так зробили і Терно-
пільці! На день 1. жовтня зїхало ся до столи-
ці Поділя не троха „моторних красавиць“ та
„кріпких паренів“. О год. 9. вечером заясніла
саля, „Замкова“ та заройла ся „живим цвїтом“!
Зігреміли баси, злебеділи скранки та загуркотів
бубен і поспали ся пари танцювати дрібонької
коломийки! Здавало ся, неначе лихо задоптали
ногами. Стали тай засьпівали. І знов танці пішли
і сьпів весел — так що і не стямилсь, як
дезь божий через вікно став зазірати. Аж о 6.
рано стали розходити ся до дому та всі такі ра-
ді, такі веселі, неначе справді лихо приспало!

Ще не стямилсь добре, а вже прийшлось
гостеньків вигати. Зараз таки 2. жовтня приїха-
ли селяни з Ток і дали представлене аматорське
в салі сокола „Над сиротою Бог з калитю“ —
Єр. Луцка. Сала „Сокола“ зачала залювлять ся,
хоть правда „висшої інтелігенції“ тернопільської
не слідно було. Серце радувало ся глядіти, як
самі селяни і білети продавали і відбирали і
всюди самі сьвідомо порядкували, неначе ті бу-
вали в сьвітї чумаки! За те, нігде правди діти,
представлене само випало спокое! Ролі жіноті
були найслабші. Рухи в них несьміл, голоси
исключив в висших тонах, а бесїда мотонна. Од-
нак краса голосу не укрила ся, она була слідна,
та тільки треба було спосбнійшого майстра, що-
би був їх трохи огладив. Тим і прогр шили ся
Токівчане, що не удали ся о поміч до спосбних
в тим фаху Тернопільців. Ролі мужескі випали
ліше. Передовсім відзначав ся хореший тенор
Івана Івануся, в дуеті з Анною Паздрій. Най-
красше вивязав ся з ролі писаря Податковського
и. Йосиф Капитан, котрий найбільше бавив пу-
блику так рухами сьмілними і вповні відповідни-
ми як і дотепами. Параска Костецка вивязалась
з ролі дідички Чанецкої дуже добре, так, що ні-
хто не хотів вірять, що би се була селянка. В
представленю брали ще участь: Павло Флінта,
Матвій Гунька, Теодор Борецький, Дмитро Полі-
щук, Яків Івануся, Вас. Шевчук, Текля Паздрій,
Анна Поліщук, Марія Жук, Марія Собуцка. Між
актами в сьпівав хор кілька труднійших пісень
— зовсім удачно і поправно. Зиск з каси вино-
сив, о скільки могли ми розвідати, 131 злр. При-
мітимо при тим, що ціна вступу 1 злр. 50 кр. за
перше місце на всякий случай була за висока.
Ми радили би Токівчанам, чтобы і на дальше не

паробки панам, як могли, а прийшла бранка,
пан їх половив тай післав „барвоньку (мундур)
носити“. Тай яке діло було панови до них?
Се-ж були панцизніяні люди. Він би то і рад
був мати у селі більше робітних людий для се-
бе, але коли ему з „крайсамту“ наказали до-
ставити тільки а-тільки новобранців, то що мав
діяти? Після своєї уподоби вибирав, кого хо-
тів, ловив і віддавав у войско. Паробки не мо-
гли добре сего поняти, чому пан віддавав їх
у войско. Кажуть:

Пішли наші кучерики панам попід ноги,
Та відай то, люди добрі, за нашу провину;
Та чи-ж бо ми не робили панови панчину?
Та вже-ж собі наші пани серце потоголили,
Та що вони з наших братів кучери здоймили.
Бодай царі царовали, пани злиднували,
Та щоби се і їх діти того дочикали — —
Що вони наших дітий в таку службу дали.

І жаль і гнів видко з пісні.
Новобранцеви остававсь ще лиш один
спосіб увільнитись від войска: він міг викупи-
тись. Та в тим лихо, що не всякий міг зложити
потрібну суму (спершу 120 фл. М. М. а по-
тім стільки, кільки на кожний рік було визна-
чено). Отже просить син матери:

Продай, венько, продай венько, коня вороного,
Та викупи мене з вієска, хлопця молодого.

А мати, мовби не жаль їй було сина,
каже:

На шо, сину, на шо сину, коня й утрачити,
Ліше, сину, ліше, сину, кісарю служити.
На шо, сину, на шо, сину, коня продавати,
А ти ввійдеш до етаєнки з конем розмовяти.
Сина такий жаль і досада напали, що каже:
Бодай тобі, моя мати, так легко конати,
А як мені молодому з конем розмовяти!
Отже взяв і поїхав до войска. Мовляв,

коли така мати, то цур їй! Та ось ворухить
ся в нїм иньше чувство, коли вже село поми-
нув, став ему жаль матери і він просить вже
людий:

„Перекажіт моїй ненці, та най си не
журит!“

Їй переказали, та рівно она журила ся.
Бо й якже не журити ся? Їй жаль так добре
сина як і коня вороного. Продала би коня,
викупила би сина тай думай тепер, звідки гро-
ший взяти на иньшого коня! А так Бог дасть,
син вислужить свої літа, верне здоров і коня
застане. Дуже се характеристична пісня.

А там сьб иньшого паробка не хотїла
також родина викупити з „неволї“, бо жаль
їм було худобу збувати. Та мила дівчина не
така була, дала сто червоних і викупила ми-
лого. Иньша дівчина затужила за своїм милим,
що пійшов на війну, здоганяє і каже:

Чекай, милий, догоню тя,
Маю тисяч, уміню тя.

А вдовин-син, що его зловили, сидить в
дворі закутий в кайдани і просить:

Гей дайте відте вдові знати,
Най іде сина викупляти.

З рекрутів, котрих „в недїленьку по служ-
бі божій до Бережан пігнали“, то
Ой котрі були отечьовескі, тїє ся викупляли,
А котрі були бідні сироти, тими ся заступали.—

Котро було побогатші, ті ся викупляли,
Котро були біднійші, то тіх постригали.

І так з браку грошей мусїв не один тра-
тити вік молодий у войску. Як се бідних бо-
ліло, видно з слїдуочної пісні:

В Тернополі на ратушу два доми новеньких,
Пан капітан вибирає хлопців молоденьких.
А богацкі вибирає, до дому пускає,
А бідними сиротами дзюри затикає,

Бо богацкі гроші мають, то ся викупляють,
А бідними сиротами дзюри затикають.

Сумують бідні новобранці, та не всі. Де-
кому з них і горя мало, най его беруть, ему
всяка служба однакова, а у войску може і
ліше ніж на панщині. Тому сьпівують собі:
Служив же я рік у кьондза, два роки у пана,
А ще буду цїсареви, що ми за догана! —
Ой волю я, пане брате, цїсарю служити,
Нїж я маю вражим Ляхам панщину робити.

Ему все одно, чи дома чи у войску:
Або буду воли пасти, або буду вівці,
Або буду пуцувати цїсарські ремінці!

Вдоволеній продумує він, як то він буде
у мундурі виглядати:

Ей хлопці ми, пане брате, ей хлопці ми, хлопці,
Як нам буде брєнкотїти шабелька при боці.
Як шабелька забрєнькоче, як коник вєскаче,
То молода дівчинонька за нами заплаче.

Оттакі то легкодухи або й очайдухи да-
вали ся найрадше вербувати, т. є. намовити
до войска. Як вербунок відбував ся, скажемо
коротко. Вояки старші і молодші, вислані сво-
їми властями, справляли в корчмі в селі музи-
ку, пили, гуляли та паробкам, що зїйшлись у
корчму, плели сухі дуби, щоб лише намовити
їх до войска. У Головацкого П. 550 згадує ся
про таку музику.

На горі бубнуют, под горов танцюют,
Волівских лєгїнів в гусари вербуют.

Що вояки обїцували паробкам, се ска-
зано у польській пісні коротко, але наглядно.

Kiedy żołnierza werbuja,
Złote góry obiecują.
Potém tylko lenik dają,
Za to zdrowie odbierają — i życie.

У иньших пієнях говорить ся ширше о

збували віддати Тернопіль знов з якою штурмом, але все таки добре було би, як би се робили в порозуміню з тернопільськими спосібними до того людьми.

Д. Д.

Дня 6. жовтня о 2. годині по полудни зібралася в салі „Сокола“ добра сотка селян, міщан та інтелігенції на загальні збори філії товариства „Просвіта“. Прийшов і п. комісар придивити ся, чи не буде чого небезпечного на зборах... Збори відкрив о. парох Громницький короткою промовою, котру закінчив окликом в честь цесаря: „Най живе! Многая літа!“ На провідника зборів вибрано о. Цурковського з Настасова, а на секретарів збору пп. Дмитерка і Грабовича.

Справу з діяльності виділу здав о. Громницький, оправдуючи малу діяльність виділу тим, що так програму, як і найвильнішу роботу не ребила смерть д-ра Лашнева. Але проте філія по зможі словняла свою задачу. Нових членів придбала філія 29. Всіх членів має 61. Доходу було 51 зр.

На справозданем не забрав ніхто голосу. Другою точкою дневного порядку був вибір виділу. О. Глодзинський радить, щоби до виділу вибрати 4 до 5 селян. Селяни оправдують ся, що їм часто недібно буде їздити на засідання. Голос забирає п. Дмитерко і в хоршій бесіді, а для селян вельми приступній кидает кілька гадок на дотверженню діяльності виділу, а відтак заявляє, що рад би бачити в тій роботі і наше жіноцтво, котре в многих справах може далеко усильніше ділати ніж мужчини. Дивує ся, що доси між членами філії нема ні одной жінки! Радить дальше, щоби ті, що мають охоту до праці, самі зголосили ся на членів виділу. Против сего зголошування заявив ся о. Цурковський. Вкінці вибрано комісію, до котрої ввійшли о. Вацк, Кручковський і Гарматій і та уложила лісту виділових, котру прийнято аклямацією.

Слідують внесення: Хорошо умотивоване внесення на організацію і поділ праці поставив п. Загайкевич. В своїм внесеню жадає, щоби при виділі утворити комітет читальний, котрий би мав на оці справу самих читальень. Комітет той мав би доповнити ся ще відпоручниками з кожної читальні і утворити повітовий комітет, котрий би був під власттю виділу. В справі тій забирали голос п. К. Паньківський, о. Громницький, о. Гарматій, п. Гриневецкий і п. Дмитерко, котрий жадав, щоби в комітет входили також люди,

котрі би членам читальні могли давати безплатну помоч правничу і лікарську. О. Вацк жадає поділу комітету на секції, а кожді секція щоби вибрала собі відповідну функцію. Внесення п. Загайкевича прийнято з поправками п. Дмитерка і о. Вацка.

Промовляли еще о. Цурковський о потреби книжочок патріотичного змісту і о. Глодзинський о асекурації від огню і на жите.

Збори закрав о. Цурковський, а о. Громницький запросив учасників на аматорске представлєне, котре давало „Міщанське брацтво“. Представлено „Вихованка“ Янчука. Сала „Сокола“ битком набита вже о пів до 8. Гості сходять ся дальше, зачало буги вже їсно. Заслона підносить ся, а на сцені являє ся хороша статя А. Чубатівної з Сукачів в ролі Олесі. Відтак входить Мар. Чубатівна в ролі тітки вдовщи. Обі аматорки в хоршых строях, новодили ся зовсім свобідно на сцені. Надзвичайно удачно відограла свою ролю А. Чубатівна з Сукачів, виявляючи так артистичними рухами як і лицем журбу перед докорами тітки і любов щирю та несмылу до Семена, котрого представляв хорошо Іван Джує. Часами тільки его заліяння були за смілі.

Ролю приглуховатого свата відограв Павло Чубатий дуже добре. В руках певний і свобідний та потрафив удержати ся від рухів карикатурних. П. Кучерский в ролі дяка був скінченим артистом. Его то й одлескувала публіка дуже часто. П. Караїсь відограв свою ролю досить добре, тільки чо безпастанне держанє рук в кишени трохи разило. Добре відограла також свої ролі пп. Кальман, Чубатівна, Текля Чубатівна, Онуферівна і инши. Сьвізи випали дуже добре, хоть боля і дуєги були часами за слаб.

Що представлено відбула ся забава з танцями, котра протягла ся аж до рання. От так хоршешньо бавлять ся Тернопільці, немов і лиха не знають!

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 11. жовтня 1895. р.

Час в дновити передплату! З днем 1. (13.) жовтня починає ся четвертий квартал, а декотрі передплатники залягають

тим вербованю і обіцянках. З слідуючої пісні видко, що і гроші вояки роздавали.

В Тернополі славним місті
Звербовали хлопців двісті.
А чим же їх звербовали?
Злотих грошей даровали.
І конюхи і писарі
У вулани приставали.

Пристань, Юрку, до вербунку,
Будеш їсти з маслом курку,
Будеш їсти, будеш пити,
Будеш як панок ходити.
Забудь тата, забудь маму,
А сам пристань у вулани.
Тепер маєш горювати,
Ліпше в войску панувати.
А в уланах дають гроші.
Будеш багатий, хорший,
Будеш їсти, будеш пити,
І хорше в чім ходити.

Утни паса на рамена (?),
Служит жовнір за улана,
Кита біла, кивер чорний,
Хлопець гожий і моторний!

Дивували ся паробки, но що їх тільки „цесар“ вербує; они чули, що магазини (скарби) погоріли, хліба нема то чим він зможе вигодувати тільки люда? Отже питають ся:

Та на що нас, цесаріку, вербуєш, вербуєш?
Магазини погоріли, чим нас погодуєш?

Але як побачили вербункову комісію в корчмі, веселих безжурних вояків, що грішми сипляють, як з рукава, пють, гуляють — то і їм приходить думка, чи не дати би ся звербувати. Бо хто не хотів би панувати? Отже надумавшиєсь просить паробок дівчину, щоб его

вивела, бо він їде дати ся звербувати. Сеть угорско-руська пісня така:

Прийде, ме мила, випровада,
Я ще їдем звербувац,
Вежнем коня і шмати
І калаток рогатий,
А на коня панглічку,
А на бочок шаблїчку,
А на плєцо карабін —
Іж це, мила, охабим,
Охабим це на шчєсце,
Най це люби, хто це хце.

І так „звербували“ Николка,
Дали ему коника,
Тай шабельку до богу:
Ото улан нївроку! —
Тай хусточку на шию:
Вже ті, мила, лишєю,
Лишєю ті на Бога,
Будь, миленька, здорова! —
Тай на нєньку старєньку,
Як дитину малєньку!

Так ему войско запахло, що милу покинув! А инший і грозить дівчині, що як не дадуть єї за него, то він їде звербувати ся.
І ще раз, і ще раз прийду, дівча, до вас,
Кедз ми тя не дадут, звербую ся дораз.
Вербуют, вербуют попод зелений гай,
А я ся звербую тобї, мила, на жалє.

А той не так думає:

До цесаря бай не їду, служити не буду,
Дівча ми ся сподобало, женити ся буду.

(Дальше буде.)

ще з передплатою за минувший квартал. Просимо наших впв. передплатників о відновленє передплати і вирівнанє залєглостий. — Адміністрація „Буковини“.

З львівського університету. Вчєра відбула ся на львівськїм університеті торжественна інавгурація нового ректора і нововибраних деканів. При сій нагоді виголосив проф. др. Гломбинський відчит „О суперечних гіпотезах в теорії експоненті“.

Директор дрогобицької гімназії, Олександр Борковський перейшов в стан супочивку і переселив ся сими днями до Львова, сердєчно працюючи в Дрогобичі, професорами, учениками і рускою громадою дрогобицькою.

Др. Володимир Мількович, приватний доцент на черновецькїм університеті, оголосив на зимовий семестер слідуючі виклади: 1) „Византийска історія до 1453 р.“ (2 год.); 2) „Жєрєла византийської історії“ (1 год.)

Конкурс розписаний на посаду надучителя при трикласовій школі народній в Качиці, ґурагуморського повіту, з викладовими мовами німецькою, рускою і воюською. Рєчєницє до 26. с. м.

Холєра в Галичині не вигасає. Поодинокі випадки трапляють ся в повітах: сокальськїм, тернопільськїм, тєребовельськїм і каменецкїм. Вирочим пошєсть не виступає грізно.

Великі Огні. Дня 27. верєсєня вибух огонь в селі Прусиніві, сокальського повіта і знищив кількадесят сєлянських загород, т. є. майже половину невеличкого села з припасами збіжа і паші. Шкода лишє в дуже малій часті обмежена. Причиною того нещастя була імовірно неосторожність. — Від Перемишля доносять, що дня 7. с. м. згорло майже до тла село Вашатичі. Кріц церкви, костєла, приходства руского і латинського, охоронки для дїтей та 20 хат, положених далеко на пасовиску — упали всі инші будинки в селі з цілим припасом збіжа жєрєвою страшною катастрофою. Після „Kurjera Przemysk-go“ згоріло 400 домів, 200 родин стратило цілий маєток, 1.500 душ є цілком без даху. Обезпечених було лєдвї 90. Шкода вносить 600.000 зр.

Заявленє. По розвазі прийшли ми до перєсвідченя, що для порядку а прийнятого звичаю мусимо здержати ся з заповідженним видавництвом „Дім і школа“ аж до Нового року 1896. З той-ж то причини перше число нашої часописи „Дім і школа“ вийде не в половині жовтня с. р., але аж в сїчєні 1896 р. Впов. приклонників нашої гадки а Товариш в просимо о праці письменні, а чим скорше тим ліпше. Присилати просимо на руки кого-небудь з підписаних. Вп. Товаришам, що поспішили з одобрєнем нашого наміру, і за їх желанє та за охоту складаємо сердєчну подяку. Ми із своєї сторони будемо старати ся щирю працею над видавництвом не завести їх надїй, а противно потрудимо ся для їх цілковитого вдоволеня. В Перемишлянах 8. жовтня 1895. Павло Кирчів, учитель в Перемишлянах; І. Вергипорох, управитель школи в Ляшках королівських, п. Глинний; Мих. Ряхвицкий, управитель школи в Корєлицєх, п. Перемишляни; П. Райхерт, упр. шк. в Вишнянах, п. Куровичі; Мих. Продзєвич, упр. шк. в Замостою коло Глиннєв; Мих. Головчак, упр. шк. в Задвірї, п. в місци; К. Мокрицкий, учитель в Перемишлянах.

Лихварі. Дня 1-го, 2-го і 3-го с. м. ставали перед судом присяжних в Золочєві Самуїл і Пайндєль Авербахи, оскаржені о ливху. Як дуже орудували они тим нечистим ремєслом, доказом сєго їх 84 домї в Золочєві, послїсть Мєтєнів і инши належитости. Вже від довших літ они занімали ся ливховє. І так в 1876 р. позичили Томичкови 2400 зр.; Томичка сплатив 1000 зр., але знов позичив 200 зр., а вкінци признав, підпитий Авербахом, у нотаря, що винен 5500 зр. Сплатєне того довгу їшло тяжко, лихварскї відсотки росли, отже хата Томички пішла на ліцїтацию і купив єї Авербах за безцінь, так що Томичка втратив дїм і лишив ся винен ще 3000 зр. Суд засудив Авербаха на 6 тижнів арєшту, его жнку Шайндєль на 2 місяці вїзничї і обох до заплаченя по 500 зр. кари.

Стягане одногульденівок. Після найновішого справоздання є ще в обізі одногульденівок на суму 1.900.123 зр.; в місяці вересня стягнуто 200.000 зр. одногульденівками.

Медведі незвичайно великі показали ся в лісі коло Кічери, черновецького повіту, і завдали тамешнім мешканцям немалого страху. Заряджено на них лови, котрі відбудуть ся сими днями.

Гарний примір. Дня 4-го жовтня обходили в Гіцініг коло Відня отгорене незвичайної вистави. Товариство огородниче роздало свого часу ученикам того повіта безплатно цвѣти, котрі тепер принесено на виставу. Більше як шість сот дѣтій принесло плоди своєї пильности на виставу. Є се гарна гадка, роздавати шкільним дѣтям цвѣти до плекана, бо тим розбуджує ся у них заінтересоване для природи. Треба би бажати, щоб такий лад заведено також у нас.

Торговці живим товаром. Поліція краківська вислїдила і заарештувала дїбрану пару Ісаака Штурма і его жінку, котрі при помочи своєї кухарки займали ся вербованем молодих дївчат до полудневої Америки. У арештованих найдено множество дорожочїнностей і взагалї значний добробут. Видко інтерес мусить приносити добрі доходи. Штурм має бути пруським підданним, але що в Німеччинї дуже часто перестерігають перед такими торговцями невольників, то він обїбрав собі поле до діяльности в Галичинї і Конґресівцї.

Воснні сили Європи. З причини крикливого обходу німецьких побїд над Французами в 1870 р. подає одна бельгійська часопись такі данї о числї теперїшних європейських войск. Росія має під оружьем 850.000 людей в часї мира, або 9 войків на кождих 1000 мешканців. По Росїї їде Німеччина і Франція; Німеччина держить під оружьем 580.000 войків, або 13 на 1000 мешканців, Франція 512.000 (14 на 1000 мешканців). Відтак наступає Австрія, котра має під оружьем 380.000 людей (10 на 1000 мешканців), Італія 300.000 (10 на 1000 мешканців). Таку саму силу має Хїна, але то становить ледве 1 войка на 1000 мешканців. Англія розпоряджає 230.000 (6 войків на 1000 мешканців), Швайцарія 131.000 (45 на тисяч), Іспанія 100.000 (6 на 1000), Бельгія 31.000 (8 на 1000). Росія і Франція разом мають в часї мира 1,400.000 войків, а в часї війни можуть вислати на поле битви около 9,700.000 людей. Военні сили тридержавного союзу числять в часї мира 1,192.000 войків, а на случай війни 7,700.000. Тї величезні армії тї майже цілі народи під оружьем, коштують Європу около 5 і пів мільярда фрєнків на рік.

В справї убиства вахмайстра Дюшеґї переведено судом военним в Перемишлї розправу, а дня 4. с. м. запов вирок. Засуджено одного підофіцера і гузара на кару смерти, вісьмох на кару вязниці, а 15 увільнено зовсім. Вирок предложено командантовї крїпости фельдмаршал-поручникови Рощковскому, а сей відослав акти враз з вирокком найвишньому військовому трибуналовї в Відні.

ТЕЛЕґРАМИ „БУКОВИНИ“

Прага, 11. вересня. Гірника Антона Гофмана, котрий застрілив гірничого інспектора Райта і тяжко покалїчив надзирателя, повїшено сегодня враня. Гофман не приймив сповїди і причастїя і при вішаню викрикував слова, містїачї зраду державну.

Аграм, 11. вересня. Єпископ Штросмаєр звиняв письменно в бана свою неприсутність при торжествах з нагоди цісарского побуту, своєю старостію і уломностію.

Царгород, 11. вересня. Вчєра прирік драгоман консулам, що запоручає безпечність веїх Вірменів, котрі схоронили ся по церквах, а виїмкою тих, котрі суть оскаржені. Задля сих винятих не удали ся стараня консула, щобі Вірмени виходили з церкви в Пєра, але натомїєць таке старанє вдало ся в Кумпкану. Є надїя, що Вірмени повиходять ві веїх церков.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

у Львові, улица Академична ч. 8.

продает слїдуючі книжки:

	зр. кр.
Юрій Федькович. Повїсти і оповїданя	— 20
Михайло Старицький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. 50 кр., ч. III	— 80
— Книга казок, поезїї часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезїї ч. I.	1 —
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4-50 зр., з пересилкою	5 —
— Кобзар для дїтїй	— 20
Іван Франко. Жїноча неволя в руських піснях народних	— 35
— Без праці, оповїданє	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щастє, драма	— 30
Уманець і Спїлка. Словар росїйско-український ч. I. і II. по	2 50
І. Баштовий. Українство на літерат. позвах з Московщиною	— 50
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповїданє	— 10
Левенко. Пани і люди, повїсть	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Герінґ-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезїї	— 20
— „Оферма“ — новеля	— 10
К. Т. Подолєнко. За громаду, хронїка	— 20
Ом. Партицький. Провїдні ідеї в письмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Рїленко. „Іфігенїя в Тавриді“, драма	— 30
Записки Товариства імени Шевченка ч. I., II., III., IV., V. і VI. по	1 20
Ю. Кєнан. Сибїр ч. I. II.	1 20
Кирило Студинський. Лїрники, студия	— 20
— Пересторога	1 —
Василь Щурат. Пісьня про Ролянда	— 50
Леся Українка і Макс. Ставинський. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезїй	— 60
Павло Граб. Збірник поезїй ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Др. Оґоновський: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1 —
— Чорна Рада, повїсть	— 80
Іван Нечуй. Повїстки і оповїданя	— 30
— Сьвітогляд українського народа	— 30
— Кайдашєва сім'я, повїсть	— 50
— Навїжена, повїсть	— 20
— Над чорним морем, повїсть	— 90
— Хмарї, повїсть	1 50
— Причєна, повїсть	1 50
— Микола Джєря, повїсть	— 80
— Помїж ворогами	— 50
— Цоцались	— 10

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обїймаючий 640 сторїн друку, найновїший зі всїх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослужєня церковного, іменно: а) з Вечерні, б) з Повечерниці малої, в) з Повечерниці великої, г) з Утренї, д) Літурґїя сьв. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часї сьв. Літурґїї. III.) Тайни покаянїя і прєсьв. Евхаристїї. IV.) Молитви для різного віку, стану і в різних потребах. V.) Молитви в часї великого посту. VI.) Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятїх. VII.) Молитви сполучєні з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Прєсьв. Богородиці в) сьв. Отця Нїксєлая. IX.) Молебєн до прєсьв. Богородиці. X.) Тронарї, кондакї, богородичні і прокимєни а) недїльні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятїх, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і иньшї піснї церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцєлярїї товариства „Просьвіта“ і в книгарнї Ставропіґїйській і перепл. заведено Мих. Спожарского по таких цїнах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) оправлений на-пів в полотно з одвітними відтїсками — „ 90 „
- 3) оправлений ціло в полотно з золочєнями і відтїсками 1 „ 10 „
- 4) оправлений як під 3) з додатком золочєних берегів 1 „ 30 „
- 5) оправлений на-пів в шкіру з золочєнями і відтїсками 1 „ 10 „
- 6) оправлений ціло в шкіру з золочєнями і відтїсками 1 „ 60 „
- 7) оправлений як під 6) з додатком золотїх берегів 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники звольять присплати на оплату почти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Цїна 70 кр.

РЕСТАВРАЦІЯ КУЗМАНІОГО

в Чернівцях, ул. божницї ч. 3,

поручає ся П. Т. Публицї, з замовленнями на добрий і смачний харч по дуже дешєвих цїнах.

(Експедиція оголошень А. Горовїца в Чернівцях.) (1—2)

В Дрїбній бібліотєцї, видавачїї у Львові Костєм Паньковским, вийшли досї сї книжочки (разом чисел 13):

- Байки Евґєна Гребїнки (10 кр.)
- Маярі, оповїданє Всеволода Гаршина (10 кр.)
- Пролїсок, поезїї Павла Граба (20 кр.)
- З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
- Що то є господарність — Герінґа (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
- Поезїї Осипа Маковєя (20 кр.)
- Оферма, оповїданє єго-ж (10 кр.)
- Твори Івана Сурика, переклад з росїйского (10 кр.)
- Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)
- Писаня Василя Кулика (10 кр.)
- Чернєча рєспубліка на Афонї — Василя Щурата (10 кр.)
- Нарід в неволї (то що було друкованє і в Недїлї) — 10 кр.
- Микола Палкин Льва Толстого, оповїданє 10 кр.)

